

Slovensko pevsko društvo „Krakovo-Trnovo“

priređi

v sredo 14. aprila 1926. ob 20. uri
v dvorani Filharmonične družbe

KONCERT

pod vodstvom pevovodje, strokovnega učitelja
g. **Josipa Miheliča.**

Pri koncertu sodeluje operni pevec
g. **Svetozar Banovec.**

S P O R E D :

I.

1. O. Dev:	Treba ni k mojej dečli jeti.	
2. O. Dev:	So še rožče u hartelnu žavovale.	
3. O. Dev:	V Celovcu lepo pavkajo.	
4. P. Jereb:	Dekletcu.	
5. Z. Prelovec:	Škrjančku.	{ Baritonski solo poje brat
J. Erman
6. St. Premrl:	Domovini.	

II.

7. A. Grečaninow:	Ujetnik.	{ Poje operni pevec gospod
Svetozar Banovec. |
|-------------------|-----------------|---|

O d m o r.

III.

8. E. Adamič:	Mlado leto.	
9. E. Adamič:	Dekle z biserom.	{ Tenorski solo poje
operni pevec gosp.
Svetozar Banovec.
10. E. Adamič:	Žena-smrt.	
11. E. Adamič:	Čudna zdravila.	

IV.

12. R. Leoncavallo:	Mattinata.	{ Poje operni pevec gospod
Svetozar Banovec. |
|---------------------|-------------------|---|

V.

13. Dr. F. Kimovec:	Zaročenka.
14. Iv. Ocvirk:	Tretja solza.
15. P. Križkovsky:	Utopljenka.

Treba ni k mojej dečli jetí.

Treba ni, treba ni
k mojej dečli jetí,
holdije, holadjo.
Jes ja sam, jes ja sam
svojo dečvo rad 'mam,
holdije ja, holadjo.

Moja dečva druge 'ma,
al' jih 'ma, naj jih 'ma,
holdije, holadjo.
Al' jes pobič za kej bom,
drugo dečvo dobom,
holdije ja, holadjo.

So še rožče u hartelnu žavovale.

So še rožče u hartelnu žavovale,
ko sem mohov pustiti jes mojo dakle.
Da bi veterč potehnov, mehlice razhnou,
da b' se vidou moj puobič, noj pušelje njehov.

Je do vašče horice sprejemava me,
pa še pošla k' ni mogva pozabiti me.
Tja do vašče hore sem ha sprejemava,
pa še vendar k' ne morem pozabiti ha.

V Celovcu liepo pavkajo.

V Celovcu liepo pavkajo,
v Svovenjem grac tudej,
le piskajte, le pavkajte,
da bode zemlja tresva se
in svatovska bandera.

Le vun, le vun z nevestico,
le gor' na cestico,
da so le štengce kamnaste,
da lub'ca čedna vunka gre,
da lub'ca vunka gre.

Dekleteu.

Manička, srček moj, ostani!
Glej, solnce je že na poljani
in pisane tvoje cvetlice
otrlé so že si solzice,
ki svetijo se kot draguljéki.

A biserni zlati metuljéki
s polnimi čašami trkajo,
Manički moji nazdravljajo,
sladko medico srkajo
in dalje na pot se odpravljajo.

Manička, srček moj, vstani
s solncem, z metuljéki v dan rani,
hajdiva v dir po poljani!

Škrjančku.

Kam, škrjanček moj, hitiš?
Preko pisanih dobrav,
preko logov zelenečih
nesi ljubici pozdrav!

Pa te bom v naročju zibal,
tihe sanje šepetal,
mehke kite ti poljubljal,
svoje vroče srce dal.

Tam med nageljni na oknu
glasno pesmico zapoj,
da pomlad na dušo trka,
da bo sladka noč nocoj!

Tiha žalost utonila
v mojih mladih bo očeh,
pa se bova spet ljubila,
kot v nekdanjih srečnih dneh.

Domovini.

Slovenska zemlja, krasna ti edina,
svobodna si, a ne še srečna,
saj krona mučeniška, težka krona
še ti oklepa čelo, moja domovina.

Oh, priđi dan že, ura priđi jasna,
ko prosti bodo tvoji vsi sinovi
in združeni slovenski vsi domovi:
naš tožni Korotan, goriška brda krasna,
naš slavni Trst in naše Istrijansko!

Da bomo vsi svobode te veselí
iz dna presrečnih sre mogočno peli:
Buči, morje Adrijansko,
nekđaj bilo si in zdaj si spet slovansko.

Ujetnik.

Sedim za rešetko — v zaporu temá —
mlad orol, svobodni sin gora ...
Moj tužni tovariš povesi perot,
ugrabljeno žrtev mi vrže na pot!

In trga in kljuje — v očeh teman blesk —
zrcali mi lastne želje ... njih odlesk ...
Razpenja perotí, pogled mu je vžgan
kot hotel bi reči: Z menoj — ven na plan!

Svobodne so ptice, prijatelj na pot,
v oblake kristalnim snežinkam naprot!
Naprej! — Kjer se peni valov morski kras,
naprej! — Kjer hrumiva le veter in — jaz!

Mlado leto.

Oj, koledo, oj leto lepo mlado!
Da bi prav veselo b'lo,
imelo mastno brado!
Oj, koledo, oj leto lepo mlado!

Oj, koledo, oj leto lepo mlado!
Da b' vsak dan prinašalo
nam v hišo božjo gnado!
Oj, koledo, oj leto lepo mlado!

Dekle z biserom.

«Oj, sinko Janko
dal' te boli glava?»

«Oj, sinko Janko,
za katero devojko?»

««Oj, stara majko,
ne boli me glava,
neg' me boli srce,
srce za devojko.»»

««Oj, stara majko
za ono devojko,
koja nosi biser,
biser oko vrata.»»

Žena-smrt.

Meni ljude vele:
«Hod' se, junak, ženit!»

U travico zajdem,
u travici legnem,
k meni smrt priligne,
k meni se pritegne.

«Glejte, ljudi, glejte!
To je moja žena,
mati črna zemlja!»

Čudna zdravila.

Oj, seljani, dragi moj boluje.
«Kaj boluješ, dragi moj?»
Bom ti dala jušice,
jušice od mušice,
od komarca reberce,

od kopuna kljuna,
od kobil'ce stegence,
od martinca rivca,
na rešetu rakije,
da se dragi napije.»

Mattinata.

Pomlad zaželjena prihaja
objema že trato polje,
a solnce poljublja naravo,
veselje nam siplje smeje!

In rahlo v vejevju šepče,
nam vetrec povesti sladké ...
Ah, moja predraga, prelepa,
zakaj od nikoder Te ni!

Tebe dekle, z mehkim poljubom,
dih naj pomladi le prebudi!
Ti si mi vigred, sreča, življenje,
kadar Te ni, mi je v srcu le — noč!

Tebe dekle z mehkim poljubom
dih naj pomladi le prebudi!
Ti si le vigred, Ti si življenje,
Ti si mi le hrepenenje na vek!

Zaročenka.

Oj, pustite me naj jočem!
Moji nageljni rudeči
ne dehte mi več po sreči.
Kaj nevesta z njimi hočem?

V žalni venec jih bom spletla,
nesla gori na planino,
kjer je s tiho bolečino
moja prva sreča vzevetla.

Mrtva je ljubezen ena:
ugasnil jo je boj krvavi,
v nedosežni spi planjavi,
druga toži zapuščena.

Tam sta v bukev dve imeni
vrezani nad srcem enim:
zaročenka z zaročenim,
dve ljubezni preiskreni.

Kot dve rozni zvezdi beli,
v beli limbar položeni,
v božjem solncu pozlačeni
sta ljubezni dve goreli.

Tretja solza.

In preden sem slovo jemal,
sem srcu svojemu dejal:
Vse drugo smeš, samo solze
ne jokaj, prosim te, nikar!

In prva solza materi
in druga solza dragim vsem,
a tretja mi še v srcu spi.
Oh, če se prebudi mi ta,
izliv solza poklicala bo za seboj...

A kadar sem slovo jemal,
nič drugega začeti moglo ni sree:
Le solzi dve, le solzi dve
na skrivnem je zajokalo.

Utopljenka.

To je naš car dejal,
da se bo vojskoval.
Dragi moj, ljubi moj
pojde v krvavi boj,
bridko bom plakala,
težko bom čakala.

Ah, da imela bi,
kar si želela bi:
Konjička vranega,
lepo sedlanega,
V sedlo mu sela bi,
pa poletela bi
čez polje, čez gore,
v daleke tja zemlje.

Donava mi šumi,
vstavi se, vranec ti!

Tu bom počivala,
lice si vmiivala,
platno izpirala,
čez se ozirala,
morda zapazim ga
fantiča drazega.

Ljubica, Bog s teboj!
Ko iz vojske pridem,
tebe ljubil bodem,
tebe snubil bodem.

Fantič moj, Bog s teboj!
Kadar konča se boj,
bodeš ti ženin moj!

Sedem let minilo
v večnost izginilo.

Fantje nazaj prišli,
lice si vmiivala,
Ah, kaj naj jaz storim?

K Donavi tekla je,
Donavi rekla je:
Si li tak globoka,
kot sem jaz visoka?
Vate skočila bom,
da se vtopila bom!

Bele nožice ji
segale so do tal,
bele ročice ji
ljubil zeleni val.
Črni so laski ji
po vodi plavali,
črni se očki ji
k nebu dvigavali.

